

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† CARDENAL JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona

Mes de pregària

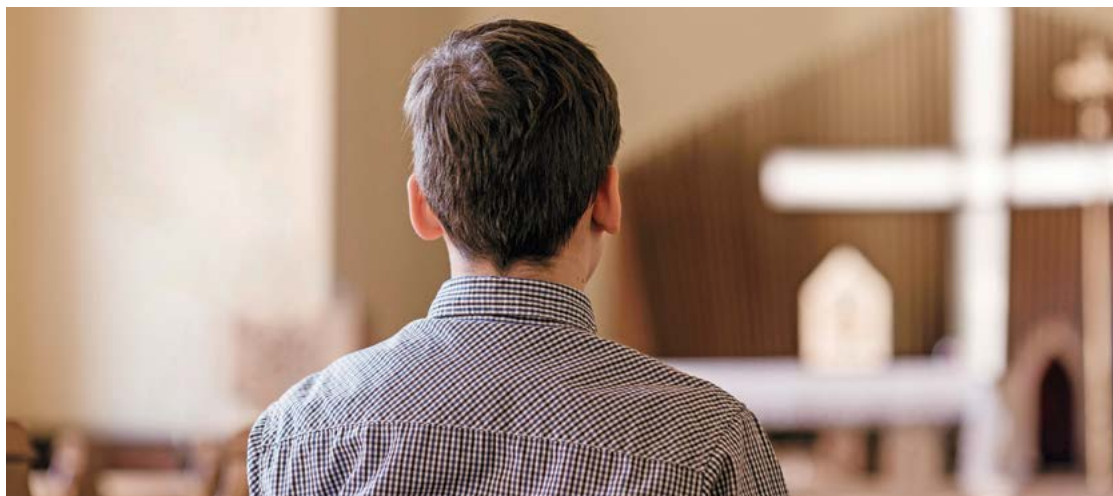

FOTO: FREEPIK

El mes de novembre que acabem d'iniciar és un mes que, per les seves característiques —augmenta el fred i es fa fosc més aviat—, es presta al recolliment i a la pregària. És un mes en què l'Església universal ens anima a mirar amb esperança la mort i la vida eterna i, per això, ens convida a pregar intensament pels nostres difunts perquè ja puguin gaudir de la vida celestial.

A més, el mes de novembre és un període en què des de les diòcesis amb seu a Catalunya exhortem els fidels a pregar i a oferir sacrificis per les vocacions al sacerdot. Per tot això, i agraint per endavant la vostra participació, he cregut oportú compartir amb vosaltres una història preciosa amb el desig que sigui un estímul per a la vostra vida de pregària.

La filla d'en Josep va demanar a un capellà que anés a visitar el seu pare per fer una pregària amb ell, ja que estava molt malalt.

Quan el sacerdot va arribar a l'habitació del malalt, va trobar en Josep al llit amb el cap recolzat sobre un parell de coixins. Hi havia una cadira al costat del seu llit. El prevere va pensar que l'home esperava alguna visita.

—¿Suposo que m'estava esperant?, li va preguntar el sacerdot.

—No, ¿qui és vostè?, li va preguntar l'home.

—Soc el capellà que la seva filla ha cridat perquè pregués amb vostè; quan he vist la cadira buida al costat del seu llit he suposat que vostè sabia que jo vindria. La cadira... apropi's, li explicaré una cosa. Això no ho he explicat mai a ningú, però to-

ta la meua vida l'he passat sense saber com pregar. Un cop a l'Església vaig sentir alguna cosa sobre la pregària, però mai no vaig entendre com havia de pregar. Fa uns quatre anys, el meu millor amic em va dir:

—Josep, pregar és simplement tenir una conversa amb Jesús. Et suggereixo que facis el següent: asseu-te en una cadira i posa'n una altra de buida davant teu, després comença a conversar amb Jesús, sabent per la fe que Ell està assegut davant teu. Això no és una cosa esbojarrada, perquè Ell mateix ens va dir: «Jo estaré sempre amb vosaltres» (cf. Mt 28,20). Per tant, tu li parles i l'escoltes, de la mateixa manera com ho estàs fent ara amb mi.

—Així ho vaig fer i em va agradar tant, que ho he seguit fent unes dues hores diàries des de llavors. Sempre tinc molta cura que la meua filla no ho vegi... ella creuria que m'estic tornant boig.

El capellà va sentir una gran emoció en escoltar en Josep.

—El que estàs fent és molt bo, mai deixis de fer-ho. Després va fer una pregària amb ell, el va beneir i se'n va anar.

Dos dies després, la filla d'en Josep va trucar al capellà per dir-li que el seu pare havia mort. Ell es va interessar a saber com havia passat i la filla li ho va explicar, dient-li:

—Quan vaig sortir de casa em va trucar perquè el veïés. Em va dir com m'estimava i em va fer un petó. Quan vaig tornar de comprar, una hora més tard ja havia mort. Però hi ha alguna cosa estranya respecte de la seva mort. Aparentment abans de morir, es va apropar a la cadira que era al costat del llit i hi va recolzar el cap, com si es recolzés sobre la falda d'algú. Què creu que pot significar això?

El sacerdot es va eixugar les llàgrimes i amb emoció li va respondre:

—¿Com desitjaria que tots poguéssim marxar d'aquesta manera!

ACTUALITAT

Missa i benedicció de les torres dels evangelistes a la Sagrada Família

L'Església de Barcelona celebrarà amb goig, el proper diumenge 12 de novembre a les 17.30 h, l'eucaristia i benedicció de les torres dels quatre evangelistes de la basílica de la Sagrada Família. La celebració serà presidida pel cardenal de Barcelona, l'arquebisbe Joan Josep Omella, i concelebrada pel Nunci de la Santa Seu, Mons. Bernardito Aua.

Per accedir-hi serà imprescindible obtenir una invitació gratuïta que es podrà recollir a partir del proper dilluns 6 de novembre, fins a exhaurir l'afor-

ament, de 10 a 13 h i de 17 a 20 h, a la secretaria de pastoral de la Sagrada Família (accés de la Cripta, carrer de Sardenya, 318).

Al final de l'eucaristia, al carrer de la Marina, es beneiran les torres dels evangelistes i s'il·luminaran per primer cop els quatre terminals dels tetramorfs que simbolitzen els evangelis de Mateu (el bou), Marc (el lleó), Lluc (l'àngel) i Joan (l'àliga). L'encesa nocturna de les torres podrà veure's fins passades les festes nadalenes.

Torres dels evangelistes de la Sagrada Família

La celebració es podrà seguir per streaming des dels web d'esglesia.barcelona i de sagradafamilia.org, i de Ràdio Estel (106.6 FM).

ENTREVISTA

Arquitectura cristiana

CHIARA CURTI

La Chiara Curti és mare de tres filles i arquitecta. El doctorat en Història de l'Art el va assolir amb una tesi sobre la construcció de la façana del Naixement de la Sagrada Família en vida d'Antoni Gaudí. Investigadora sobre la vida i l'obra de Gaudí, la Chiara està especialitzada en el camp del patrimoni religiós. Cada dimarts al migdia, fins al 12 de gener, imparteix un curs d'introducció a l'arquitectura cristiana a l'Ateneu Universitari Sant Pacià (tel. 934 534 925), que és obert a tothom.

Per què ens cal conèixer l'arquitectura cristiana?

L'arquitectura és el contenidor de la vida i la novetat que introdueixen els cristians a la història és justament posar l'accent en la vida com a lloc d'amor. Per aquesta raó, els monuments més significatius, la gran majoria del patrimoni europeu, neixen del cristianisme. És important conèixer l'arquitectura i l'art cristians per saber qui som.

Ens pot ajudar en la nostra vida com a cristians?

Sincerament, crec que ens ajuda no només com a cristians, sinó per a ser més humans. La creativitat és el que ens distingeix com a espècie, necessitem la bellesa per a viure. Jo soc mare i reconec que és difícil poder parlar entre generacions. Però, pel contrari, l'estupor davant allò que és bell, ens uneix, ens permet reconèixer-nos units, ens fa mirar en la mateixa direcció.

Com a societat, tenim un dèficit en no conèixer què hi ha darrera l'arquitectura cristiana?

És cert. Vivim en una societat ideològica, on mana el judici a la comprensió. Els judicis posen la persona en un lloc superior, el fan incapaç de veure. La comprensió i el coneixement, al contrari, ens retorna la capacitat de meravellar-nos, de llegir la història en la seva complexitat. Saber mirar l'arquitectura cristiana, d'una banda, ens permet llegir la nostra història com a europeu, i, per una altra, poder ser creatius tenint com a punt de partida la capacitat de meravellar-nos.

Oscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ

Beneïu els qui hi facin estada

Encara es feia notar l'estiu quan decidiren beneir casa seva. Convidaren familiars i amics, una tarda de dissabte, el darrer dia de setembre. Eren persones amb les quals comparteixen la vida i amb les quals volien compartir la benedicció de la casa. Iniciaren la trobada amb un cant de lloança. Després d'una breu benvinguda del sacerdot, s'inicià la celebració que continuà amb la lectura d'un text de l'evangeli de Lluc: «Quan entreu en una casa, digueu primer: "Pau en aquesta casa". Si hi ha algú que n'és digne, la pau que li desitgeu reposarà damunt d'ell» (Lc 10,5-6).

Un seguit de pregàries posaren de manifest desitjos i intencions envers l'ús de la casa i les actituds dels estants: «Pare, permeteu-nos tenir una casa que sigui bressol d'amor i de pau. Beneïu aquesta casa, la porta de la qual sempre estigui oberta. / Pare, beneïu les obertures de la casa que fan que la llum del sol ens il·lumini a cada clarejar de nou dia com a signe d'esperança. / Pare, ompliu les hores que hi passarem, de pau i de silenci de benedicció i que així puguem revitalit-

zar el nostre esperit. / Pare, ompliu de benediccions els nostres pensaments. Que les nostres paraules siguin les correctes en tot moment i que els nostres actes ens guïïn cap a tu. / Pare, que aquesta casa sigui un lloc d'acolliment i repòs i que sempre hi hagi un plat a taula per a qui ho necessiti». La resposta a cada petició, «Us ho demanem, Senyor», uní en una sola veu tota l'assemblea.

L'aspersió dels espais amb aigua significà la intenció de la celebració, el moment culminant, acompanyada de la pregària: «Pare, us demanem, humilment, la vostra benedicció per les persones que passaran per aquesta casa. Que, en fer-hi estada, us sentin com a refugi, que, en sortir-ne, ens alegrem de tenir-vos com a company. Vós que viviu i regneu, pels segles dels segles. Amén!». L'estona de pregària es va cloure amb un cant abrandat, demanant la pau i l'esperança del Senyor.

La celebració continuà, a peu dret, entorn les taules, compartint les menes d'un refrigeri, compartint l'estimació, l'amistat, tants i tants aspectes que unien aquell grup de persones.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Un regalo de rosas perfumadas

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Santa Teresita del Niño Jesús en una de sus últimas cartas escribió: «Tengo la confianza de que no voy a estar inactiva en el cielo. Mi deseo es seguir trabajando por la Iglesia y por las almas», y en aquellos días, añadió: «Sí, yo quiero pasar mi cielo haciendo el bien en la tierra». En la evocación de esta prometida lluvia de rosas, oímos al Papa exclamar: «Querida santa Teresita, la Iglesia necesita hacer resplandecer el color, el perfume, la alegría del Evangelio. ¡Mándanos tus rosas!»

Con esta oración el Papa concluye la reciente Exhortación apostólica *C'est la Confiance*, publicada el 15 de octubre; documento pontificio que desarrolla el tema «sobre la Confianza en el Amor Misericordioso de Dios» con mo-

tivo del 150.º aniversario del nacimiento de santa Teresa del Niño Jesús y de la Santa Faz. Para la santa «la confianza, y nada más que la confianza, puede conducirnos al Amor».

Le pedimos a María, nuestra Madre, vivir nuestra existencia cotidiana en su compañía, como lo hizo Teresita, «aprendiendo de Ella que "amar es darle todo, darse incluso a sí mismo"». Que sigamos el camino de la confianza; aun siendo pequeños, podemos aspirar a la santidad. «Agrandarme es imposible, decía la santa, tendré que soportarme tal cual soy, con todas mis imperfecciones». Jesús, «cubriéndome con sus méritos infinitos, me hará santa». Es el camino del amor. La confianza hace brotar las rosas y las derrama el amor.

Lectures de la missa diària i santoral

6. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Rm 11,29-36 / Sl 68 / Lc 14,12-14]. Sant Sever, bisbe de Barcelona i mr. (633). Sant Pere Poveda i sant Innocenci de la Immaculada, prevs. i companys, mrs. Sant Leonard, anacoreta; beata Beatrïa, vg.; beata Josepa Naval i Girbés, vg. seglar, d'Algemés (València).

7. ■ Dimarts [Rm 12,5-16a / Sl 130 / Lc 14,15-24]. Sant Pere Poveda i sant Innocenci de la Immaculada, prevs. i companys, mrs. Sant Ernest, mr.; sant Florenci, bisbe d'Estrasburg (s. VII); santa Carina, vg. i mr.; sant Severi, mr.; sant Jacint Maria Castañeda, prev. dominicà i mr. a Indo-xina, nat a Xàtiva. Beat Francesc de Jesús-Maria-Josep Palau i Quer (Aitona, Segrià, 1811 - Tarragona, 1872), prev. carmelita, fundador de les Carmelites Missioneres i Carmelites Missioneres Teresianes (1860-1861).

8. ■ Dimecres [Rm 13,8-10 / Sl 111 / Lc 14,25-33]. Sant Deodat I, papa (615-618); santa Isabel de la Trinitat, vg. carmelitana.

9. □ Dijous [Ez 47,1-2.8-9.12 (o bé: 1Co 3,9b-11.16-17) / Sl 45 / Jn 2,13-22]. Dedicació de la basílica del Laterà. Festa del Santcrist de Balaguer; Mare de Déu de l'Almudena (Madrid); sant Teodor, soldat mr. (s. IV).

10. □ Divendres [Rm 15,14-21 / Sl 97 / Lc 16,1-8]. Sant Lleó el Gran, papa (tosca, 440-461) i doctor de l'Església. Sant Andreu Avel·lí (†1608), prev. teatí; sant Tiberi, mr.; santa Teopista, vg.

11. □ Dissabte [Rm 16,3-9.16.22-27 / Sl 144 / Lc 16,9-15]. Sant Martí de Tours (†397), bisbe, abans monjo, originari de Pannònia. Sant Menna, oficial siríac mr. (Alexandria, s. III).

12. ■ † Diumenge vinent, diumenge XXXII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Sv 6,13-17 / Sl 62 / 1Te 4,13-18 (o bé: 1Te 4,13-14) / Mt 25,1-13]. Sant Josafat, bisbe coadjutor de Pòlozk i màrtir (1623) per la unitat dels cristians. Sant Emilià (Millán) de la Cogolla, ermità a la Rioja.

DIUMENGE XXXI DE DURANT L'ANY

Lectura de la profecia de Malaquies

(Ml 1,14b-2,2b.8-10)

Jo soc el rei dels reis, diu el Senyor de l'univers, i tots els pobles reverencien el meu nom. I ara, sacerdots, us adverteixo que si no feu cas de mi, si no esteu atents a honorar el meu nom us trauré el poder de beneir. Vosaltres heu abandonat el camí dret i, en veure com jutjàveu, molts s'han allunyat. Heu violat l'aliança que jo havia fet amb Leví, diu el Senyor de l'univers. Per això, jo faré que tot el poble perdi l'estima i el respecte que us tenia, tal com vosaltres ho heu fet amb mi, per no haver seguit els meus camins i haver jutjat amb parcialitat.

¿No tenim tots un mateix pare? ¿No ens ha creat el mateix Déu? ¿Per què som deslleials els uns amb els altres i violem així l'aliança dels nostres pares?

Salm responsorial (130)

R. *Guardeu-me en pau als vostres braços, Senyor.*

El meu cor no és ambiciós, Senyor, / no són altius els meus ulls; / visc sense pretensions de grandeses, / o de coses massa altes per a mi. R.

Em mantinc en una pau tranquil·la, / com un nen a la falda de la mare, / tot esperant els vostres dons. R.

Israel espera en el Senyor / ara i per tots els segles. R.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1Te 2,7b-9.13)

Germans, entre vosaltres ens férem amables com les mares quan acaronen els seus fills. Així amb el desig de guanyar-vos, no solament us volíem fer participar de la Bona Nova de Déu, sinó que us hauríem donat fins i tot les nostres pròpies vides, de tant que us vam fer estimar. Ja recordeu, germans, com era el nostre esforç i el nostre cansament: per no ser una càrrega a ningú, treballàvem nit i dia, mentre us anunciàvem la Bona Nova de Déu. I ara no deixem mai de donar gràcies a Déu, recordant que, quan rebéreu de nosaltres la paraula de Déu, l'acol·líreu com allò que és de veritat: no paraula d'homes, sinó paraula de Déu, que treballa eficaçment en vosaltres, els que heu cregut.

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 23,1-12)

En aquell temps, Jesús digué a la gent i als deixebles: «Els mestres de la Llei i els fariseus us parlen des de la càtedra de Moisès: compliu i observeu tot el que us manen, però no feu com ells, perquè diuen i no fan. Preparen farcells pesadíssims i els carreguen a les espatlles dels altres, però ells no volen ni moure'ls amb el dit. En tot obren per fer-se veure de la gent. Per això es fan ben grosses les filacteries, i les borles, ben llargues; els agrada d'ocupar els primers llocs a taula i els primers seients a les sinagogues, i que la gent els saludi a les places i els doni el nom de "rabi", o sigui "mestre". Però vosaltres no us heu de fer dir mestres, perquè, de mestre, només en teniu un, i tots vosaltres sou germans; ni heu de donar a ningú el nom de "pare" aquí a la terra, perquè, de pare, només en teniu un, que és el del cel; ni us heu de fer dir "guies", perquè, de guia, només en teniu un, que és el Crist. El més important de vosaltres, ha de ser servidor vostre. Tothom qui s'enaltirà serà humiliat, però tothom qui s'humiliarà serà enaltit».

Lectura de la profecia de Malaquies

(Mal 1,14b-2,2b.8-10)

Yo soy el gran rey, dice el Señor del universo, y todas las naciones temen mi nombre. Esto es lo que os mando, sacerdotes: Si no escucháis y no ponéis todo vuestro corazón en glorificar mi nombre, dice el Señor del universo, os enviaré la maldición. Os habéis separado del camino recto y habéis hecho que muchos tropiecen en la ley, invalidando la alianza de Leví, dice el Señor del universo. Pues yo también os voy a hacer despreciables y viles para todo el pueblo, ya que vuestra boca no ha guardado el camino recto y habéis sido parciales en la aplicación de la ley. ¿No tenemos todos un mismo padre? ¿No nos creó el mismo Dios? ¿Por qué entonces nos traicionamos unos a otros profanando la alianza de nuestros padres?

Salmo responsorial (130)

R. *Guarda mi alma en la paz, junto a ti, Señor.*

Señor, mi corazón no es ambicioso, / ni mis ojos altaneros; / no pretendo grandezas / que superen mi capacidad. R.

Sino que acallo y modero mis deseos, / como un niño en brazos de su madre; / como un niño saciado / así está mi alma dentro de mí. R.

Espere Israel en el Señor / ahora y por siempre. R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (1Tes 2,7b-9.13)

Hermanos: Nos portamos con delicadeza entre vosotros, como una madre que cuida con cariño de sus hijos. Os queríamos tanto que deseábamos entregaros no sólo el Evangelio de Dios, sino hasta nuestras propias personas, porque os habíais ganado nuestro amor. Recordad, hermanos, nuestros esfuerzos y fatigas; trabajando día y noche para no ser gravosos a nadie, proclamamos entre vosotros el Evangelio de Dios. Por tanto, también nosotros damos gracias a Dios sin cesar, porque, al recibir la palabra de Dios que os predicamos, la acogisteis no como palabra humana, sino, cual es en verdad, como palabra de Dios que permanece operante en vosotros los creyentes.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 23,1-12)

En aquel tiempo, habló Jesús a la gente y a sus discípulos, diciendo: «En la cátedra de Moisés se han sentado los escribas y los fariseos: haced y cumplid todo lo que os digan; pero no hagáis lo que ellos hacen, porque ellos dicen, pero no hacen. Lían fardos pesados y se los cargan a la gente en los hombros, pero ellos no están dispuestos a mover un dedo para empujar. Todo lo que hacen es para que los vea la gente: alargan las filacterias y agrandan las orlas del manto; les gustan los primeros puestos en los banquetes y los asientos de honor en las sinagogas; que les hagan reverencias en las plazas y que la gente los llame "rabi".

Vosotros, en cambio, no os dejéis llamar "rabi", porque uno solo es vuestro maestro y todos vosotros sois hermanos. Y no llaméis padre vuestro a nadie en la tierra, porque uno solo es vuestro Padre, el del cielo. No os dejéis llamar maestros, porque uno solo es vuestro maestro, el Mesías. El primero entre vosotros será vuestro servidor. El que se enaltece será humillado, y el que se humilla será enaltecido».

COMENTARI

Siguem justos en les nostres responsabilitats

MN. JOSEP SERRA I COLOMER

Canonge de la Catedral de Barcelona

Tots tenim diferents missions i responsabilitats, i la temptació que podem experimentar d'aprofitar-nos egoïstament del propi càrrec, sovint pot ser molt forta. La temptació la tindrem sempre en la missió que a cada un li correspongui de realitzar. I les trampes per aprofitar-se del càrrec les podem disfressar de moltes i fines maneres, amb aparença de bona i explicable justificació.

Com més grans i importants siguin les nostres facultats i possibilitats, perquè tenim salut, diners, força, cultura, capacitat de relacions, habilitats, poder, recursos de la naturalesa... amb més força podem experimentar la temptació de servir-nos-en de manera no correcte, egoïsta, i que no sigui justa.

Però alerta, tenir temptacions és senyal que som lliures i tenim possibilitats i capacitats per escollir i realitzar deferents qüestions. Els dons que Déu ha posat a les nostres mans i que hem pogut rebre de diferents maneres, són un bé preciós que tenim el deure de cuidar i fer fructificar.

Tenir temptacions no és dolent. El que no és correcte és caure en la temptació i obrar de manera injusta, tramposa, egoïsta, perjudicant els altres i abusant de la utilització dels recursos que han de servir en bé de tothom.

Jesús acusa els mestres de la Llei i els fariseus, que «diuen i no fan» ... «carreguen farcells pesadíssims a les espatlles dels altres, però ells no volen ni moure'ls amb el dit».

Els mestres de la Llei, els grans sacerdots i els fariseus, fa 2.000 anys s'aprofitaven de la seva missió, i avui, nosaltres podem caure en el mateix parany.

Crec que ens equivocariem si penséssim que aquesta reflexió no va per a nosaltres, i que aquells que han de millorar són els que tenen grans missions i responsabilitats en els diferents camps de la societat.

Cada un de nosaltres, en les qüestions de cada dia i en què ens correspon decidir i realitzar, també podem caure en la trampa de cercar uns beneficis personals en les diferents qüestions, i ser durs i exigents en allò que puguem demanar que facin els altres.

Com a cristians i bons ciutadans que hem de ser, no podem aprofitar-nos indegudament dels càrrecs i missions que puguem tenir, per treure'n beneficis particulars, honors i prestigi.

Jesús ens recorda que tots nosaltres som germans, i que «el més important de vosaltres ha de ser servidor vostre».

Servim el Senyor amb alegria; servim els germans amb estimació.

ACTIVITATS DEL SR. CARDENAL

Basílica de la Sagrada Família. El proper diumenge, 12 de novembre, a les 17.30 h, el cardenal Joan Josep Omella presidirà l'eucaristia i la missa de benedicció de la torres dels quatre evangelistes. La celebració serà concelebrada pel Nunci Apostòlic i els bisbes auxiliars de Barcelona.

AGENDA

Reunió de la Província Eclesiàstica. El proper dilluns, 6 de novembre, Mons. David Abadías i Mons. Javier Vilanova, bisbes auxiliars de Barcelona, participaran a la reunió de la Província Eclesiàstica de Barcelona que, en aquesta ocasió, tindrà lloc al Bisbat de Terrassa.

Taller d'oració i vida per a adults. El proper dilluns, 6 de novembre, a les 16 h, tindrà lloc un taller d'oració segons el mètode del P. Ignacio Larrañaga. A la parròquia de Sant Lluís Gonzaga. Per a més informació: tel. 696 382 221. (c/ Selva de Mar, 200).

Fundació Joan Maragall. El proper dimarts, 7 de novembre, a les 19 h, se

celebrarà la lligó inaugural del curs 2023-2024 que anirà a càrrec del cardenal Jean-Claude Hollerich, arquebisbe de Luxemburg. La conferència portarà per títol: «El Sínode, els reptes del nostre temps i el futur de l'Església». Serà a la sala d'actes del Seminari Conciliar de Barcelona (c/ Diputació, 231). Imprescindible inscripció prèvia.

Institut Emmanuel Mounier. El proper dijous, 9 de novembre, a les 19 h, en el marc del cicle de conferències «Persona i comunitat», se celebrarà el col·loqui «El personalisme comunitari: harmonia i conflicte social», a càrrec d'Albert Llorca. L'acte serà presentat per Josep Lluís Vázquez Borau. (c/ Calàbria, 273-275).

15es Jornades de Formació de Catequistes. Els dies 10, 11 i 12 de novembre, se celebrarà al Santuari de Santa Maria del Colell (Girona), una nova edició d'aquestes sessions de formació. El Secretariat diocesà de Catequesi de Barcelona facilitarà gratuïtament el transport en autocar per als catequistes de la diòcesi que ho necessitin. Si és el cas, ho podeu comunicar a: catequesi@arqbcn.cat.

Les Torres dels Evangelistes. La basílica de la Sagrada Família convida la ciutadania a celebrar la finalització del conjunt de les quatre torres dels evangelistes amb una programa-

ció d'actes que tindran lloc durant el mes de novembre. El dissabte 11, a les 11 h, davant la façana del Naixement, se celebrarà una trobada castellera. Hi participaran els Castellers de la Sagrada Família, els Castellers de Sants, els Castellers de Sarrià i la Colla Castellera de l'Esquerra de l'Eixample. Tots plegats representaran les quatre torres dels evangelistes.

Consulta altres actes de l'agenda diocesana

LLIBRES

La Jobac, una proposta eclesial i social, de Josep Lligadas Vendrell. Aquest llibre de 136 pàgines, editat per l'Editorial CPL, ens parla sobre la Jobac, un moviment de joves cristians que va tenir una forta implantació a Barcelona i la seva àrea entre els anys 1974 i el 1992, moment en què es va fusionar amb la JOC (Joventut Obrera Cristiana) i va perdre el nom. Josep Lligadas Vendrell intenta explicar i formular els plantejaments de fons —teològics, pastorals, socials— que van fonamentar la tasca de la Jobac, no només com un record del

que aquesta tasca va ser i significar, sinó també com un estímul per al moment actual.

Un Jesús exigent però engrescador,

de Carles Comas. Aquest llibre de 304 pàgines, editat per l'Editorial Claret, ens presenta la situació social turmentosa, l'ambient cultural apocalíptic de la Palestina de mitjan segle I per situar-hi el missatge de Joan Baptista. Podem veure un Jesucrist deixeble de Joan Baptista i el missatger joïós de l'ofertament del seu Regne per part de Déu. Un ofertament respectuós amb la llibertat de l'ésser humà (fins tolerar la crucifixió del missatger) i, alhora, victoriós i imparable (Pasqua de Resurrecció i Pentecosta).

La conversa amb Déu,

d'Oriol Jara. En aquest llibre de 191 pàgines, editat per l'Editorial Albada, l'autor comparteix les seves experiències sobre la pregària i la manera com fa oració. Jara vol compartir «la gran alegria que ha suposat reorientar del tot la meua vida a partir de la meua trobada amb Déu».

CARTA DOMINICAL

Mes de oración

El mes de noviembre que acabamos de iniciar es un mes que, por sus características —aumenta el frío y anochece más pronto—, se presta al recogimiento y a la oración. Es un mes en el que la Iglesia universal nos anima a mirar con esperanza la muerte y la vida eterna y, por ello, nos invita a orar intensamente a Dios por nuestros difuntos para que puedan gozar ya de la vida celestial.

Además, el mes de noviembre es un mes en el que desde las diócesis con sede en Cataluña exhortamos a los fieles a orar y a ofrecer sacrificios por las vocaciones al sacerdocio. Por todo ello, y agradeciendo de antemano vuestra participación, he creído oportuno compartir con vosotros una preciosa historia con el deseo de que sea un estímulo para vuestra vida de oración.

La hija de José pidió al sacerdote que fuera a visitar a su padre para hacer una oración junto a él, ya que estaba muy enfermo.

Cuando el sacerdote llegó a la habitación del enfermo, encontró a José en su cama con la cabeza apoyada sobre un par de almohadas. Había una silla junto a su cama. El sacerdote pensó que el hombre esperaba alguna visita.

—¿Supongo que me estaba esperando?, le preguntó el sacerdote.

—No, ¿quién es usted?, le preguntó el hombre.

—Soy el sacerdote que su hija ha llamado para que orase con usted; cuando he visto la silla vacía al lado de su cama he supuesto que usted sabía que yo vendría. La silla... acérquese, dijo José, le voy a contar algo. Nunca le he dicho esto a nadie, pero toda mi vida la he pasado sin saber cómo orar. Una vez en la Iglesia escuché algo sobre la oración, pero nunca entendí cómo debía orar. Hace unos cuatro años, mi mejor amigo me dijo:

—José, orar es simplemente tener una conversación con Jesús. Te sugiero que hagas lo siguiente: siéntate en una silla y pon otra vacía frente a ti, luego empieza a conversar con Jesús, sabiendo por la fe que Él está sentado delante de ti. No es algo alocado, pues Él mismo nos dijo: «Yo estaré siempre con vosotros» (cf. Mt 28, 20). Por lo tanto, tú le hablas y lo escuchas, de la misma manera como lo estás haciendo conmigo ahora.

—Así lo hice y me gustó tanto, que lo he seguido haciendo unas dos horas diarias desde en-

tonces. Siempre tengo mucho cuidado de que mi hija no lo vea... ella creería que me estoy volviendo loco.

El sacerdote sintió una gran emoción al escuchar a José.

—Lo que estás haciendo es muy bueno, nunca debes de hacerlo.

Luego hizo una oración con él, lo bendijo y se fue.

Dos días después, la hija de José llamó al sacerdote para decirle que su padre había fallecido. Él se interesó en saber cómo había sucedido y la hija se lo explicó:

—Cuando salí de casa me llamó para que fuera a verle. Me dijo lo mucho que me quería y me dio un beso. Cuando regresé de hacer las compras, una hora más tarde ya había fallecido. Pero hay algo extraño respecto de su muerte. Apparentemente antes de morir, se acercó a la silla que estaba al lado de su cama y recostó su cabeza en ella, como si se apoyara sobre el regazo de alguien. ¿Qué cree usted que puede significar esto?

El sacerdote se secó las lágrimas y con emoción le respondió:

—¡Cómo desearía que todos pudiésemos irnos de esa manera!

† CARDENAL JUAN JOSÉ OMELLA OMELLA
Arzobispo de Barcelona